

Naturligvis medfører den nye § 267, Stk. 2, ikke, at Sandhedsbevis for de heromhandlede Sigtelser skulde være afskaaret — i Modsætning til hvad der gælder om § 121, hvor Sandhedsbevis er udelukket.

Til § 267 a. Jeg maa ligesom Rigsadvokaten fraraade denne Bestemmelse. — Det staar mig ikke klart, om Meningen er, at *begge* Sagens Parter skal befinde sig inden for den særlige Kreds eller det særlige Omraade, eller om den ogsaa skal omfatte Tilfælde, hvor Fornærmeren befinder sig inden for Omraadet, den fornærmede uden for dette, f. Eks. Vittighedspressen, Blæksprutten.

Til § 268. Jeg vilde foretrække følgende Affattelse:

„Er en Sigtelse fremsat eller udbredt mod bedre Vidende, eller har Gerningsmanden savnet al rimelig Grund til at anse den for sand, straffes Gerningsmanden for Bagvaskelse med Hæfte eller med Fængsel indtil 2 Aar. Er Sigtelsen ikke fremsat eller udbredt offentligt, kan Straffen under formildende Omstændigheder gaa ned til Bøde.“

Denne Affattelse er strengere end Lovforslagets, for saa vidt den gør Hæfte til det normale Minimum, ogsaa hvor en Sigtelse uden at være fremsat offentligt har savnet rimelig Grund, men mildere, for saa vidt den aabner Adgang til at anvende Bødestraf ogsaa for den „egentlige Bagvaskelse“, naar denne ikke er fremkommet offentligt.

Det forekommer mig rimeligere at *udvide* Bagvaskelsesbegrebet end at opstille to forskellige Forbrydelsesbegreber, hvorved bemærkes, at Højesteret i Dom i U. f. R. 1936, S. 1 har statueret, at allerede den nuværende § 268 om Bagvaskelse, uanset paaberaabt god Tro, er anvendelig, naar Tiltalte har fremsat en Sigtelse, for hvilken der *fuldstændig har manglet Bestyrkelse*.

Naar jeg har ment, at man ikke helt burde udelukke Bødestraf, selv om der foreligger Sigtelse *mod bedre Vidende*, altsaa Bagvaskelse i den opr. Betydning, naar den dog ikke er fremsat offentligt, er det, fordi Straffeloven ved sin Definition af Begrebet „Bagvaskelse“ medtager ikke blot Tilfælde, hvor Sigtelsen fremsættes „bag den fornærmedes Ryg“, altsaa i *Omtale*, hvor Trangen til streng Straf er iøjnefaldende, men ogsaa Tilfælde, hvor Fornærmelsen fremsættes i Tiltale direkte til den paa-gældende, maaske i en privat Kreds, hvor den fornærmede straks kan tage til Genmæle, hvor hele Sagen kan have en bagatelagtig Karakter, og hvor Trangen til ubetinget Frihedsstraf derfor ikke er stærk. Efter den nye schweiziske Straffelov er Begrebet Bagvaskelse indskrænket til Sigtelser fremsat mod bedre Vidende over for *andre end den fornærmede selv*.

Til § 269, Stk. 1. Jeg tror ikke, at den Omstændighed, at Ordene „af almen Interesse eller“ udgaar, har nogen Realitetsbetydning, idet Domstolene nok vil statuere, at de Tilfælde, man ved disse Ord har haft for Øje, dækkes af Ordene „andres Tarv“. Jeg har derfor intet imod, at Ordene, som ikke findes i den norske Straffelov og ej heller fandtes i de to første Udkast til vor Strfl., udgaar.

Ordene „*berettiget* Varetagelse af almen Interesse“ skulde tage Sigte paa Tilfælde, hvor en Person i Kraft af sin Stilling f. Eks. som Medlem af et socialt Udvalg, som Rigsdagsmand eller Kommunalbestyrelsesmedlem under Kritik i det almènes Interesse af bestaaende Forhold eller passende Begivenheder i god Tro var gaaet videre end ellers tilladeligt. Se f. Eks. Domme i U. f. R. 1905 B. 1 (H. D.) — et Kommunalbestyrelsesmedlems Sigtelse mod en Dommer for Partiskhed, Frifindelse; 1913 A. 624 — Borgerrepræsentants Kritik af en Embedsbesættelse, Domfældelse; 1918, 287 (H. D.) — en Rigsdagsmands Betegnelse af en Mands Beskæftigelse med at starte en Forening som Svindel, Frifindelse.

Jeg tror imidlertid som sagt, at Tilfælde som disse vil dækkes af Ordene „andres Tarv“. Begrænsningen baade m. H. t. Fornærmerens Stilling og den udvidede Ytringsfriheds Rækkevidde skulde ligge i Ordene „*berettiget* Varetagelse“. At f. Eks. en Bladredaktør i Kraft af sin Virksomhed som saadan skulde kunne nyde godt af denne udvidede Ytringsfrihed, har aldrig været antaget. Strfl. 1866 brugte i øvrigt om de straffbare Sigtelser det almindelige Udtryk „ubeføjet“ uden nærmere at udforme, hvad der skulde forstaas herved.

Til § 270. I og for sig har jeg intet at indvende imod Tilføjelsen „det samme gælder, saafremt Gerningsmanden ikke har haft rimelig Anledning til at frem-